

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

ACCIO

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any II (segona època)

Granollers, 6 de Desembre de 1931

Número 21

Una errada incomprendible

Fugim avui del restret espai en que es desenrotlla la nostra existència, per aixecar el nostre esguard vers horitzons més espaiosos dominant la humanitat, i ens sentirem més homes amb aquest espiritual contacte i es refermaran els lligams de germanor que ens uneixen per la condició, puix tots som homes. Hi ha qui s'eludeix d'aquest espectacle perquè en la seva ignorància no ha pensat mai que existeixen regions al seu entorn poblades per individus com ell; no viu més que materialment defugint tot contacte amb el món aliè a la seva coneixença; és el cas del salvatge; i també qui es capfica únicament en les teories d'un sector determinat per proclamar infal·liblement doctrines que un criteri liberal rebutja, tot pensant posseir l'exclusiu dret en aital terreny: és el cas de l'ignorant civilitzat; la cultura, doncs, en aquest ample sentit, és necessària no solament a l'infant, sinó a l'adult i al vell.

Un adagi filosòfic antic diu: «Errare humanum est», ço que significa que errar és la condició de l'home; l'experiència ens ho confirma clarament. Erra el polític en certs punts; erra el filòsof en l'investigació d'una nova teoria; erren el savi i l'ignorant. Però dins del camp científic, de les errades sorgeixen les controvèrsies i de la discussió en surt la llum: l'exemple famós de Galileo ens ho demostra; l'errada en aquest punt és profitosa.

Però en terreny social, l'aspecte és tot diferent. Per tot arreu la llibertat sofreix atropells indignes per part dels qui més fan parada de liberalisme. On cal cercar el mal inicial? Una doctrina social no pot ésser en cap manera l'herència d'un determinat sector polític, arreballador de la consciència d'incautes ciutadans. El liberalisme, com a doctrina social, admet en el seu sí tots els individus de qualque secta i condició: és un patrimoni de l'humanitat. Però les conveniències pròpies dels dirigents el barregen amb la política i esdevé un sistema exclusiu, amb pretensions àdhuc d'exercir el poder coercitiu única missió de l'autoritat, sense entendre, pobre gent! que la seva errada és incomprendible. El control de l'autoritat l'excloueixen dels seus actes puix tothom és lliure d'exposar en públic les seves doctrines. Per què, doncs, aquestes protestes, quan els contraris volen aplicar llurs doctrines llibertadores? En què quedem, som o no som liberals?

Aquest espectacle es veu gairebé per tot el món, però molt més en els indrets que careixen de cultura social: el mal reposa, doncs, en l'ignorància i en el desvirtuament d'una doctrina feta per tots. La controvèrsia i l'impugnació, no són antiliberals, en el límit de la correcció, puix els fets i els actes són susceptibles de crítica, però per exercir aquesta cal conèixer els seus principis: un concepte es combat per altre concepte explicat i contrari. Un escrit no s'aprecia, per exemple, amb una paraula més o menys grollera. Tots els que ens sentim una mica liberals, al llegir certes columnes de la premsa, ens ofenen els crítics d'ocasió, amb més estil que qualque literat, però amb una exempció deplorable d'arguments... L'errada més gran d'aquests, és la de no comprendre que erren. — WERTIK.

Canvis de nom

Un periodista francès des d'un dels millors diaris parisencs, demanava temps enrera que el Govern d'aquell país dictés una llei impeding canviar el nom de tots els carrers que l'han portat durant més de cent anys. El periodista en qüestió,

al·legava els canvis que l'Ajuntament de París feia tot sovint i es queixava que no es tingué més respecte als vells carrers. És molt probable que l'al·ludit periodista no conegués tots els capriciosos canvis de nom que d'uns anys ençà han anat fent els Ajuntaments espanyols, perquè segurament els hauria presentat com uns models dintre el gènere.

A Granollers, naturalment, per no

ésser menys, també hem tingut durant uns quants anys la corresponent tongada metamòrfica. Durant la Dictadura es cometieren algunes barrabassades que ja han estat prou comentades perquè ara les repetim; però actualment en ple període restaurador, potser per inconsciència, o el que sigui, s'ha fet algun canvi que molts no considerem prou encertat. Es tracta sobretot de la transposició o seccionament del vell carrer de Corró, un dels més típics de Granollers i de gran importància etnogràfica i naturalment també històrica.

Nosaltres tenim tots els respectes pel nom de Francesc Layret que ha estat el nom que ara ha ocupat la part baixa del carrer de Corró. Únicament que per honorar un nom, sigui qui sigui, no hi ha cap necessitat de trasplantar-ne un altre encara que no sigui cap nom personal; perquè si bé no és cap personatge el carrer de Corró, té al seu favor quatre segles de permanència, que ja es quelcom que es pot respectar. Si fos una cosa absolutament necessària que no hi hagués altre remei que adoptar-la si no es volgués caure en una ingritud, quasi bé diríem que l'interès històric o etnogràfic podria sacrificar-se. Però havent-hi tants carrers amb noms que, si no fos paradoxal diríem que són anònims, no veiem la causa que és tingué de seccionar al carrer de Corró.

Es molt probable però, que els regidors, o la major part dels regidors, cregués que els carrers susceptibles de canvi onomàtic no fossin prou importants per a l'home que es volia honorar. Fa suposar-ho encara més el fet que una setmana abans de l'acord que comentem s'hagués acordat donar aquest nom a un altre dels carrers relativament nous que tenim a Granollers. Però això no és més que un error de perspectiva que sofrim tots plegats. Al volguer canviar un nom, en lloc de determinar els millors carrers que tenim, caldria observar només quins són els que es podrien canviar: el sol fet d'acordar posar el nom d'una persona a un carrer, qualsevol que sigui, ja és un honor autèntic que s'acredita per si sol. Per vestir a un, no és lògic despullar un altre, si no es prova que mereixi aquest tractament de menyspreu.

Tanmateix sembla que els regidors

nostres no s'han adonat que els carrers que ara es comencen, poden tenir un esdevenidor brillant que cal tenir present. El carrer de Corró quan es començà en el segle XVI no tenia pas —naturalment— la importància que té ara. Els que creuen que pel nom de Francesc Layret seria un despreci donar-li un dels carrers novells, potser d'aquí vint anys ho veuran totalment diferent; tenim carrers ara poc importants que poden prendre una volada grandiosa. Aleshores cap allà a l'any 50 els semblarà poca cosa el nom que tenen ara i els el deuran canviar novament per posar-los-en un altre que considerin digne de la seva importància. Es necessari que tots plegats sapiguem mirar enrera i endavant.

NYICRIS

Cal que hi pensem

La setmana passada va suggerir-se en el decurs de la sessió municipal, la fórmula de resoldre si no definitivament, per un temps molt llarg, un dels problemes capitals que la ciutat té plantejats de tant de temps, com és el problema escolar primari.

Tothom està d'acord que l'esforç econòmic realitzat per la ciutat, és una cosa excel·lent, digne de tot elogi; però també tothom està d'acord, que si bé l'esforç aquest és molt digne d'esmentar-se, fins el moment present ha estat enfocat, i això ho diem acceptant totes les conseqüències de la nostra afirmació, d'una manera completament equivocada, i totalment en desacord amb els interessos de la ciutat sota aquests aspectes.

Ara bé, però: cal que els actuals legisladors de la ciutat, al dar-ee compte precisament en aquest moment de l'actuació equivocada portada a cap per els seus anteriors cedents, amb una entrada perfectament de cavall sicilià, ha d'anul·lar tota l'obra realitzada i plantejant novament el problema escolar per els seus inicis, virar en rodó i limitar-se estrictament, a atendre'l des de el seu punt de partida? En termes més clars, i tal com s'ha dit, volem creure inconscientment: l'actual Ajuntament, s'ha de desentendre de l'Institut municipal d'estudis superiors, i amb els cabals que allí hi esmerça, atendre tal com reclama la seva necessitat, el problema escolar primari?

Cal parar-hi esment en tot això. Si un problema és importantíssim, l'altre encara ho és més; això no vol dir però, que nosaltres ens guardariem molt bé de recomanar la supressió per part de l'Ajuntament, de l'Institut d'estudis superiors, i per això en el seu dia, comentàvem favorablement la disposició de la nostra Corporació Municipal, al reclamar a l'Estat la seva aportació per el sosteniment d'aquest organisme tan important en l'aspecte cultural de la nostra ciutat, i és just dir, que nosaltres el comentàvem favorablement precisament per el costat

econòmic que això implicava i no ens amagàvem de suggerir al mateix temps com es podria, resolta favorablement aquesta petició, esmerçar els estalvis que per aquest costat s'obtenien, a resoldre per ara i per un llarg temps, el problema escolar primari. Cal anotar, que per les dades que en l'actualitat disposem, aproximadament, són quaranta cinc mil pessetes que de reeixir els propòsits aquests, s'estalvien. Quantitat més que suficient, per atendre com cal el nostre problema.

I doncs, no ens sabem estar de preguntar-nos: a que ve, que resolent així el nostre problema, es formulin al si de la Corporació Municipal suggerències noves com la formulada per un regidor en la sessió de la setmana passada? Volem creure, que raons de premura, aconsellen aquesta solució, que així únicament resta a les mans dels contribuents granollerins per ésser immediata i per altra banda, no s'ha d'esperar la resolució, que sempre podria ésser més o menys llarga, del expedient obert al Ministeri per l'altra solució. De més a més, que si vingués del Ministeri una resolució favorable, aleshores ens trobarem necessàriament que les quaranta cinc mil pessetes que s'haurien d'esmerçar per atendre l'instrucció primària i que ja foren sobreres de les consignades pel manteniment de l'Institut municipal, podrien suprimir-se del pressupost, i per tant són unes pessetes que el contribuent granollerí podria adonar-se com es queden al seu calaix, amb la satisfacció de tenir un dels problemes granollerins més importants, resolt, per ara i per un llarg temps.

FLORIAM

Comparança

En el lloc més ombrívol del bosc neix la font humil, llisca suaument entremig de la molsa, contorneja les pedres fent mil sinuositats. Els aucells cantant amb sons dolços, el vent remou tendrament les fulles, l'aigua rumoreja, tot suau, tot místic, l'ànima s'encongeix, amoroses recordances s'ensenyoreixen del pensament, dolça somnolença tanca les nostres parpelles, la natura tota, des de la més petita fulla al més petit aucell, és impregnada en el nostre cor. Hermosa font!, ta quietud, el teu misticisme, armonitzen el meu cor, vibren en ell totes ses cordes, sento en mi la dolça amargor del primer amor, flames que no cremen però que gratament torturen, belles hores passades al teu costat sentint-te lliscar sobre el teu llit de sorra! Mes, ai!, empès per una força a la meua voluntat haig d'aixecar-me i segueixo pas a pas el curs del meu estimat manantial.

El seu curs, primer pausat, s'és esdevingut ràpid; no puc menys de pensar que quelcom d'important ha de succeir. De prompte, entremig del cant que els aucells ofrenen a la natura com a remerciament dels favors que d'ella reben, sento un brunziment persistent, fosc, lluny en-

cara. Oprimit s'em posa el cor, sento en ell una enyorança, tinc en ell sols presentiments, sento afany de saber el què és al mateix temps que por d'arriyar-hi. Més la força que venç la meua voluntat, m'impeleix, fent-me seguir el curs del riu que em marca la ruta. Arribo al fi al lloc on es produeix el soroll que tant m'intrigava: és sols promogut per l'aigua que cau en forma de cascada. Bell espectacle! Desitjo saborejar-lo. El petit doll d'aigua convertit ja en torrent, cau des de una bella alçada, rebotant entre penyes, partint-se en llocs, ajuntant-se en altres, triant-se i destriant-se, formant calat corinatge que mig cobreix les penyes per les quals corre vertiginosament.

El lloc no deixa d'influir en les meves remembrances, em sento polsats tots els meus sentiments, mon primer amor ha estat substituït per altres passions més turbulentes, ràpides com la caiguda de l'aigua, passions que trenquen l'ànima com l'aigua s'és partida per les penyes. El meu caràcter s'és transformat: primer juvenívol i tendre, ara violent i ensuperbit, el meu cor fatigat de tants estralls, necessita quelcom menys de violència, vol un poc més de tranquil·litat.

Segueixo el meu passeig prop la riera, el jas del riu es fa profund, les vores ja són més separades. Alço els ulls. Res em tapa ja la vista, no hi és ja el sostre format per el brancatge del bosc, ja no hi és la foscor, l'horitzó és més ampli, som a la plana, el riu corre mansament per el seu jas, la seva tranquil·litat contrasta amb les turbulències dels seus principis, l'aigua es diria que reposa, ja no hi són aquells aucells que cantaven la natura, en ses vores ja tranquiles hi neden plàcides oques, hi beuen manses ovelles. El riu segueix la seva vida, atravesa planes trencades per les serres, va engroixint són capdal, manté sempre la mateixa velocitat, va avançant terreny, arribant per últim al mar on s'hi confón i desapareix.

Així és la vida de l'home, alegre i humil primer, es torna superba i plena de passions turbulentes en sa joventut, per després transcórrer monòtona i tranquil·la, per a que al cap i al fi morir i desaparèixer confós amb l'infinit.

ARNAU VILARDEBÒ

Copiem de "La Veu de Catalunya"

UNA IDEA

«A la darrera sessió de l'Ajuntament de Granollers, el conseller delegat de Cultura Andreu Busquets, presentà una proposició en la qual deia que, donat l'estat d'abandó en què es troben uns tres cents infants, que per manca d'escoles no poden anar-hi, l'Ajuntament podria acordar que, ja que segons acord anterior de l'Ajuntament s'havia retornat als industrials i d'altres la dècima de la contribució corresponent als tres trimestres d'aquest any, es sol·licités dels veïns que deixessin de percebre aquella quantitat i que seria destinada a la construcció d'un nou grup escolar.

La idea del senyor Busquets la trobem molt acceptable, per raons ben distintes. El fet donar cabuda a les escoles

DE COL·LABORACIÓ

ECONOMIA I FINANCES

Comentaris a uns articles del senyor Ventosa i Calvell

«La Veu de Catalunya» acaba de publicar una sèrie d'articles del ex-ministre de Finances senyor Ventosa i Calvell, sobre «La crisi econòmica mundial». Dies enrera mentre feiem el comentari d'uns articles sobre el mateix tema del senyor Cambó, varem enterar-nos de que el seu col·lega tenia el propòsit d'emetre públicament per mitjà també de «La Veu», la seva opinió sobre un tema tan palpitant d'actualitat. D'haver-los conegut aleshores, els hauriem també comentat juntament amb el del senyor Cambó, però tot just aleshores els anunciaven i decidirem fer-ho de moment amb el que ja coneixiem del seu company. No cal dir l'atenció i amb quin interès hem llegit els esmentats articles que anem a comentar i que dels quals n'hem desentranyat conseqüències interessants. Exposa l'articulista com a causes fonamentals de la crisi actual les següents: Primera: desequilibri o desproporció entre la producció i el consum, ço és, un excés de producció a l'ensem que una minva en la capacitat de consum. Segona: els deutes de la guerra. A continuació assenyala com a causes complementaries d'aggravació, els errors econòmics comesos per diversos països; la mala distribució de l'or i la desconfiança com a factor psicològic d'agreuament.

Nosaltres no neguem aquestes causes; ans al contrari, ens hi ratifiquem; però heus aci la gran conseqüència que en deduïm: la causa de la crisi ha estat l'error del sistema capitalista; l'egoïsme del Capital. Arguments que adduïm en la nostra afirmació, aquí els tenim:

A què és degut tal desproporció entre la producció i el consum? La Gran Guerra produí un descapdellament de l'equilibri econòmic del món i una volta finida, tots els esforços s'han encaminat a aconseguir novament l'equilibri perdut; mes la situació misera i deplorable en que quedaren alguns Estats, no els hi fou possible de moment recuperar la posició d'abans en l'esfera del comerç internacional, donant lloc a que altres països de potencialitat econòmica més sana els hi hagin arrebatat llur antiga posició. Per exemple: Rússia i els països de la Conca del Mar Negre, eren abans de la Guerra països d'economia essencialment agrícola; eren els graners de Europa. Una volta finida hagueren de refer-se del descapdellament que sofriren i mentre tenia lloc la convalescència, Canadà, Estats Units, Austràlia i Argentina, estimulats per la demanda

augmentaren i intensificaren la producció de cereals per exportar-los a Europa. I quan transcorreguts alguns anys han intentat assolir la posició d'abans, s'han trobat que n'hi havien uns altres que els hi havien passat al davant. Resultat? Una gran oferta de cereals, un excés de producció dels mateixos, que ha motivat l'esfondrada ràpida de llurs preus a límits inferiors del cost de producció. Aquesta crisi agrícola ha disminuït la capacitat de consum de milers d'obres del camp que han vist reduïts llurs ingressos per no poder donar sortida a les collites a un preu remunerador. I com que avui dia en la vida moderna cada esfera de la producció no es pot concebir aïllada sinó que es desenrotlla en una relació de dependència amb les demés, ha succeït que la crisi agrícola ha trascendit a l'esfera industrial, a l'esfera de la Banca i de la Borsa i en l'esfera del Comerç. Per altra banda, el ritme accelerat de la maquinària, el procés excessiu de la racionalització de les indústries i el mal ús del crèdit, estimularen una producció industrial artificial que no responia a les necessitats del consum. Els «stoks» no tenien sortida i estallà la crisi total. (Sobre aquest punt el lector podrà informar-se en un article que publicarem en aquestes mateixes columnes el dia 25 d'Octubre passat).

La causa de la crisi present que al·leguen els economistes —la desproporció entre la producció i el consum— és efecte d'una altra causa més llunyana: la Guerra. Mes, el culpable d'aquesta qui fou? Els interessos econòmics; l'egoïsme imperialista dels diversos Estats; la lluita entre si mateix del Capital. I ja tenim per aquest cantó l'arrel més profund causant de la crisi: l'error del Capital.

Quant a la segona causa fonamental de la crisi que exposa el senyor Ventosa —els deutes de la guerra— no es res més que una conseqüència de la Guerra; de no haver tingut lloc aquesta, no existirien avui deutes d'aital denominació. (Sobre aquest punt el lector podrà informar-se en els nostres articles dels dies 1 i 8 de Novembre passat).

I ara passem a examinar les causes complementaries d'aggravació de la crisi —errors econòmics; mala distribució de l'or i desconfiança—. En què consisteixen els errors econòmics? Heus aci ço que ens diu molt acertadament el senyor Ventosa: «En primer terme, als Estats Units. D'ençà de l'acabament de la guerra fins que va

estallar la crisi en 1929, hom va estimular artificialment la producció amb tota mena d'artificis, sobre tot amb el descapdellament enorme de les vendes a terminis....»

«Aquest sistema de les vendes a terminis, que als Estats Units va atènyer una extensió monstruosa, ha tingut com a conseqüència a part d'aquesta acció destructora de l'estalvi, fer creixer artificialment la producció....»

Després més avall explica com a errors econòmics; la forma en què Alemanya ha enfocat el pagament dels seus deutes de guerra de conformitat amb el Pla Young i la precipitació d'Anglaterra en fer un conveni amb els Estats Units per anticipar els seus deutes de guerra envers aquests que han donat lloc a una càrrega enorme del seu pressupost. I finalment, l'obsessió anglesa de revaloritzar totalment la lliura a l'any 1925. Més tots aquests errors, que són sinó un egoïsme de l'economia capitalista?

L'altre causa complementària —la mala distribució de l'or— és deguda principalment al pagament en or de les anualitats de guerra que ha motivat que França i Estats Units reuneixin juntes més dels tres quints del «stock» mundial i que roman improductiu en les respectives caves dels Bancs Nacionals d'Emissió. Es un altre argument que confirma la nostra afirmació, car si es té en compte que la mala distribució de l'or és conseqüència dels deutes de la guerra i aquests ho són de la Guerra, arribarem a la conclusió final: error del Capital.

Per últim —la desconfiança— heus aci la realitat dels fets: Una particularitat de l'actual crisi és la de què els preus a la menuda —el cost de la vida— en els països on sofreixen més agudament la crisi, han sofert una petita reducció, i en canvi, els preus a l'engrós —els de la Producció— s'han esfonsat. Això motiva que l'empresari —el Capital— es vegi obligat a pagar al treballador un salari que li permeti cubrir les seves necessitats i vendre en canvi els productes elaborats a uns preus baixíssims per sota del cost de producció. Més aquests prefereixen abans que arruïnar-se tancar les fàbriques quedant al carrer una multitud d'obres sense feina que passen a engruixir la càrrega dels pressupostos de l'Estat, de la Província i del Municipi. Heus aci ço en què consisteix la **desconfiança!** (El senyor Cambó en diu **pànic**).

Per altra banda, com és possible que reneixi la confiança si en lloc de buscar una fórmula benèfica per a tots, continuen els Estats acorçant-se de barreres duaneres? Mentre escrivim aquest article, ens enterem d'una reforma d'alça en les tarifes duaneres angleses. Hom tem les represalies.... I després ens parlaran del Desarmament!

PERE FALGÀ VIVES

als infants que van pels carrers fets uns perdularis, és una obra sempre meritòria. Els veïns de la nostra ciutat que ajudessin amb la petita quantitat esmentada, podrien i haurien d'estar orgullosos de donar per a cultura un tribut que ja han satisfet. Ara, que la quantitat esmentada no serà pas suficient per sufragar aquella necessitat, segons l'informe fet pel dit conseller, però la quantitat amb què l'Estat subvenciona la creació d'edificis destinats a escoles també ajudaria a engruixir la quantitat necessària. Però amb tot i això, encara mancaria una forta quantitat.

Hi ha diversos granollerins que degut a llur estat força esplendent per llur indústria o per llurs ocupacions, viuen fora de Granollers, i a aquests ens dirigim principalment. Ells també podrien ajudar amb llur munificència, a la tasca que pre-

ten realitzar el nostre Ajuntament; si ells es desprenguessin d'una quantitat, farien un gran bé a aquells fillets de Granollers que, per abandó d'un sector polític, no poden anar a l'Escola; amb l'amor que alguns d'ells diuen que professen a les nostres coses, no hi ha res tan oportú com fer una obra de caritat contribuint a ensenyar el que no sap. No solament es compleix fent de mestre, sinó també ajudant i fent factible l'ensenyança.»

EL NOSTRE AMIC DOMÈNEC COLOMER
ENS PREGA LA PUBLICACIÓ DE LA PRESENT
LLETRE DIRIGIDA AL SR. AMADOR GARRELL,
DIRECTOR DE «LA GRALLA».

Distingit amic: En l'edició de diumenge passat publicaveu a «La Gralla» una nota segons la qual havia jo deixat de formar

part de la Redacció d'«Acció» per què des de les planes d'aquesta, alguns companys atacaven el vostre periòdic.

Per bé que no donaveu la notícia com a cosa certa, he cregut convenient, per una major intel·ligència, informar-vos de la meua més absoluta conformitat en totes aquelles apreciacions de caràcter purament polític que es publicaren a «Acció» referent al vostre periòdic.

La posició de «La Gralla» enfront d'alguns problemes cabdals per a Granollers, els quals suposo no cal esmentar, no pot merèixer de cap manera la meua conformitat, ni de ningú que tingui la suficient virtut de saber mirar, lliure de tot prejudici personalista.

Per això he subscrit tots els atacs polítics; els personals, el mateix que vos no

m'interessin, he après de mirar des d'un lloc on s'està molt per damunt de totes aquestes misèries

Crec que no em resta res més a dir-vos per deixar perfectament senyalada la meua disconformitat política, amb la posició actual del vostre periòdic, de l'imparcialitat del qual permeteu-me que en dubti, ja

que conec perfectament on condueix una neutralitat partidista.

Com veieu, doncs, no he deixat la redacció d'«Acció» per el que suposaveu, i així em plauria que ho fessiu constar en el vostre periòdic en honor a la veritat.

Disposeu sempre, vostre affm.

DOMENEC COLOMER

Oh; "LA GRALLA"!!!

En un article publicat en l'estimat confrare local i que amb el qual es preten replicar el què deia Ramon Montaña des d'el nostre periòdic, hi hem vist al final uns mots, com si diguessim declamats amb gran eloqüència i acompanyats d'un imponent gest tribunic, tal com ens té avesats Amador Garrell, que diuen textualment: "En quant al periòdic «Acció», ja ens dispensarà que no hi mantinguem controvèrsia. Tenim altra feina. I, si els manca original, a nosaltres ens en sobra.»

Molt bé, Amador Garrell. Mai ningú havia dit tant, però, permeteu que us diguem que enfront d'aquests mots, no ens podem sorprendre perquè més de una vegada ja havíem constatat, com a «La Gralla» sobrava original. Si; més d'una vegada tothom ha pogut constatar-ho això, ja que moltes d'aquelles coses que passen en la vida local prou importants per ésser publicades, sense que hom s'expliqués el perquè, no tenien cabuda en aquest periòdic. No caldria citar casos, però tant-se-val, n'esmentarem un. I, és aquest. Tothom ha pogut adonar-se com de fa molt de temps, al Cassino de Granollers, es fa cinema. Doncs bé: «La Gralla» per excés d'original mai n'ha informat als seus lectors. Volem creure que serà per això, perquè els sobra original, que no han pogut fer l'informació completa en aquest aspecte, encara que males llengües diguin, que les coses que queden postergades a la Redacció de «La Gralla», hi queden per malvolença o per despreci, o simplement (permeteu amic Montaña que ens servim d'un mot car a vos) per raons de botigueix dels seus redactors.

No obstant, Amador Garrell, i permeteu que per darrera vegada us fem unes observacions amicals, car cap interès ens mou a mantenir una controvèrsia amb vos, (tal vegada per saber encara mantenir les distàncies) malgrat els vostres mots finals, hem de creure que no voleu continuar la controvèrsia des d'el vostre setmanari, perquè amb la nostra campanya s'ha pogut posar al descobert la mena de política que hi feu, i perquè a la fi, hem posat a la llum del dia les vostres campanyes difamatòries i insidioses, campanyes que per raons de tàctica les ha portades a cap «La Gralla», camuflada amb una, molt poc escaient, val a dir-ho, pell de be.

Ens guardariem prou bé de dir aquestes coses però, per a demostrar que tenim ganes de dialogar. Ben lluny està això de nosaltres. Però si vos Amador Garrell, no hi estessiu conforme, penseu que sempre trobareu algú en aquesta banda que està disposat a la rèplica. I, es compren. A fi de comptes, aquí, Amador Garrell... tots ens coneixem.

Sessions Municipals

Extraordinària del dia 2

Assisteixen a la mateixa els Consellers senyors Ventura, Taberner, Bofill, Aymerich, Valls, Tió, Busquets, Montaña, Gual, Cladellas, Gibert, Pineda, Colomer, Tardà, Pagès, Estrada i l'Alcalde senyor Camillo.

Ens anuncien que aquesta sessió és exclusivament per fer el nomenament en propietat del càrrec de Secretari, i ens ho confirma l'absència del senyor Roure, substituint-lo el senyor Cot. (El nostre Secretari és molt modest.)

Es llegeix un dictamen de la Comissió de Governació proposant per el càrrec de Secretari al qui avui ho és en caràcter interí, senyor Miquel Roure i Llorenç, quedant aprovat per unanimitat el seu nomenament per ésser, a criteri de tots els consellers, el que reuneix més condicions d'entre els 29 concursants que s'han presentat.

Acte seguit queda aixecada la sessió.—Nosaltres, els nois d'Acció, ens en congratulem d'aquest nomenament i fem vots per tal de què al

senyor Roure (el simpàtic senyor Miquel), li sigui agradable la seva estada a la nostra ciutat.

Sessió del dia 3

He de començar fent una rectificació a la sessió passada. Jo, la raó a qui sigui. Al pa, pa; i al vi, vi. Com que un servidó és un xic curt de vista, la setmana passada vaig dir que el conseller senyor Taberner havia convidat a fumar al senyor Bofill amb paquet de 0'50, quan en realitat el paquet era de 0'60. Faig aquesta advertència per no incórrer també en responsabilitats. Puix que a mi, també em fan molta por això de les responsabilitats.

Avui no sé què passa. Són les set i vint minuts i l'orquestra no baixa a donar-nos el concert. Un del públic diu que s'estan assajant els discursos. A la fi toquen els dos quarts de vuit i van entrant els consellers que apuntem per ordre correlatiu: senyors Ribas, Taberner, Bofill, Valls, Aymerich, Busquets, Montaña, Gual, Gibert, Pineda, Colomer, Pagès, l'Alcalde senyor Camillo, i els senyors Tardà i Ventura, que feia una hora que s'esperaven a baix.

El retràs que avui porten, ha motivat a que s'els rebés amb un «Ara...!» estentori, i estem disposats a demanar responsabilitats a qui en sigui

culpable, perquè hem de fer constar que el senyor Estrada, retip d'esperar-se, ha demanat al taquiller senyor Baldi que li tornés els quartos, i se n'ha anat. Nosaltres hem indagat el motiu de la tardança a començar la sessió, i fins ara sols hem pogut esbrinar que era degut a què l'arquitecte senyor Raspall els explicava el projecte que té de fer un monument dedicat als inventors de la xocolata desfeta, emplaçant-lo al mig del carrer del Portalet.

Però, anem al gra, que diu el senyor Camillo: es llegeixen les actes anteriors de les sessions de dijous passat i d'ahir, quedant aprovades sense objecció de cap mena.

S'aprova pagar factures per un total de pesetes 5.102'25.

S'acorda concedir diversos permisos per obres.

Es llegeix una comunicació de l'entitat Club Tennis.

A continuació es dona compte d'una comunicació de la Universitat de Barcelona, la qual ja és coneguda dels nostres lectors per haver estat publicada en nostra edició del diumenge passat dia 29 de Novembre.

Tothom diu *Bueno* (aquesta paraula l'han apresada del senyor Tardà).

Acte seguit es llegeix una comunicació del representant de l'Ajuntament a Barcelona senyor Martori que dona compte del cobrament que pot fer-se a Hisenda de 14503'05 pessetes.

Es dona seguidament compte d'una instància enviada per la Junta d'Estudis Històrics que sol·liciten una subvenció de 1500 pessetes.

El senyor Busquets fa un elogi de lo que representa aquesta Entitat interessant a la comissió d'Hisenda que al confeccionar el pressupost nou estudiï aquesta sol·licitud.

PRECS I PREGUNTES

El senyor Pagès fa unes objeccions referents a la qüestió de l'emplaçament de la nova estació del ferrocarril de M. S. A. i demana que s'ampliï la comissió nomenada per aquest abjecte, tota vegada que hi han certes coses un xic delicades i de suma importància que cal estudiar bé i detingudament. Assenyala també, la conveniència de què es procuri fer emplear en les obres esmentades, als obrers que actualment estan sense feina, del ram de construcció. Fa avinent que seria necessari també poguer aconseguir, donat el cas que la nova estació està designada edificar-la al extrem de la població, un baixador (apeadero) que indiscutiblement facilitaria enormement als viatgers que forçosament es trobaran allunyats de la mateixa.

Li contesta el senyor Camillo que — diu — ja s'en preocupen de tot el que el senyor Pagès ha manifestat i que esperen realitzar-ho sense inconvenients.

Intervé el senyor Montaña dient que d'una manera permanent, sigui l'Ajuntament en ple el qui es preocupi d'aquesta qüestió.

El senyor Montaña demana es tregui a concurs les places dels professors de l'Escola Municipal de 2.ª Ensenyança i proposa es nomeni una comissió que podrà redactar les bases. Queda nomenada la comissió que la integren els Consellers senyors Pagès, Pineda, Montaña i Busquets.

S'aixeca la sessió a les vuit en punt.

Hem de felicitar al senyor Alcalde pel funcionament de la salamandra.

Avui, com hauran vist els lectors, noestic per brocs. Un servidor està amenaçat de mort per un fabricant de gaseoses de fora la ciutat, i com vostès comprendran la cosa no és per estar allò que en podríem dir-ne de llomillo; essent així, si la setmana que vé soc viu i fins la seguretat de què el perill ha passat, procurarem fer barrila.

OLGA ZHAN

Per el senyor Amador Garrell

L'excés d'original ens obliga a deixar per a la propera edició, la contesta del nostre bon amic Ramon Montaña a Amador Garrell, director de "La Gralla".

Imp. Cucurella / Corró, 9 / Tel. 24 / Granollers